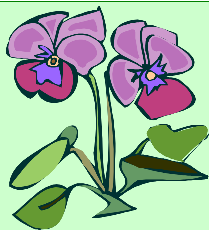

PENSEO

N-ro 150

aprilo./2004

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 15-a jaro http://www.elerno.net/penseo.htm

Patrina Amo

Han Bing

Mi aŭdis la jenan rakonton, kies ĉefaj roluloj estas patrino kaj ŝia filo.

Ĉirkaŭ 40-jara, ŝi, tre kompententa, estris kompanion, por kiu laboris kelkaj miloj da dungitoj. Ĝuste pro tio, ŝia edzo ŝin forlasis, kaj lia argumentis, ke ŝi tro kompetentas en sia kariero. Tio okazis antaŭ dek jaroj. Dum la sekva jardeko, ŝi kaj administris sian kompanion kaj plenkreskigis sian filon. Ŝi ja multe ŝvitis kaj faligis multe da amaraj larmoj — sed neniu rimarkis ŝian larmadon. En ĉies okuloj, ŝi estis fridsanga virino. Eĉ ŝia filo konsideris ŝin tia.

Diplomiĝinte el supera mezlernejo, la filo ne povis eniri universitaton, ne pro tio, ke li estis malpermesita lerni en universitato, sed pro tio, ke li mem neniel volis lerni plu. Nelonge post lia diplomiĝo el supera mezlernejo, li atingis la aĝon de dek ok jaroj.

Je lia naskiĝtago, ala patrino venigis sian filon kaj donis al li sumon da 1000 yuan, dirante, "Nun vi jam aĝas 18 jarojn kaj ne daŭrigas vian lernadon. La aĝo de 18 jaroj signifas plenkreskulecon. Plenkreskulo devas sin vivteni. Ĉi tiu monsumo servas kiel via kapitalo. Nun foriru kun la sumo. Revenu al mi ĝis kiam vi sufiĉe lukros monon, alie ni ne havos sangan rilaton inter ni." Ĉimomente la filo sentis, ke lia patrino estas senkora kaj fridsanga.

Nur post kelkaj tagoj, la monsumo elĉerpiĝis. Kion fari? Peti iom de la patrino! Kiam li reiris al la apartmento, kie ili loĝis antaŭe, li trovis, ke ĝi jam estas je alies dispono, kaj lia patrino malaperis senspure. Li tuj falis en profunda malĝojo. Sento de forlasita izoliteco ekvolvis lin tiel firme, ke li apenaŭ elspiris.

Malsato pelis lin al serĉado de okupo. Fine li sukcesis gajni okupon por blanŝmiri murojn. Kiel laborpagon li povis lukri unu dolaron por unu blankŝmirita kvadrata metro. Li laboris la tutan tagon, kaj lia laborpago sufiĉis nur por tiutaga komsumado. Se mi plulaboros tiamaniere, li pensis, tio, kion mi gajnis, nur povos plenigi mian stomakon, kaj nenio restiĝos. Post longa cerbumado, li decidis dungi kelkajn laborantojn por fari ĉi tiun laboron. Li kalkulis, ke li donos al ili 0.8 dolaron por ĉiu kvadrata metro, kaj li mem retenos 0.2 dolaron kiel profiton. Kiel profitdona negoco!

Tiel li povis gajni ĝis cent dolarojn ĉiutage. Post duonmonato, lia profito atingis pli ol 1000 dolarojn. De tiam, surbaze de la antaŭa sukcesa sperto, li komencis serĉi aliajn ŝancojn por komercado.

En okupiteco li forgesis la patrinan kruelecon al li iom post iom, sed li ne inklinis ŝin pardoni.

Post unu jaro li fariĝis sukcesa komercisto, kiu havigis al si cent miloj da kapitalo. Kiam li droniĝis en memkontenteco, li ricevis el sia patrino leteron skribitan unu jaron antaŭe, kiu legiĝis:

Kara filo mia,

Kiam vi ricevis ĉi tiun leteron, mi jam forlasis la mondon. Pardonu al mi, ke mi kruele forpelis vin el la hejmo lastafoje. Tiam mi jam estis trafita de nekuracebla malsano. Kvankam mi posedas dek milionoj da havaĵo, vi tamen ne havas nenian kapablon subteni vin. La vera kaŭzo, kial mi forpelis vin sensimpatie, kuŝas en tio, ke mi volas, ke vi ellernu kiel postvivi. Ĉar mi baldaŭ forlasos la homan mondon kaj karan vin, vi devos zorgi pri vi mem.

...

via,

panjo, kiu vin amas profunde

tuj antaŭ la momento de morto

Kune kun ĉi tiu letero estis alia leĝa atestilo pri heredado de la tuta hejma havaĵo.

elĉinigis Luo Ren

Poemetoj de Eta Princo

Ŝanĝo

Pri via vivo, vi rakontadis
pri la fora amo
pri nia amo
kiu ploras pro forpaso
Sed kiam suno levigis la okulojn
l' amo denove ekbrilis
sur via vizaĝo
en viaj okuloj

ILUZIO

La amo, ne estis simpla
ĝi foriradis kaj revenadis
kunportante ĝojon kaj ploron
ĝis alridetadis al ni
kaj brilis sur floso matene
Ĝi provis nin kunligi
La amo ne estis simpla
ĝi flaradis la venton
kaj ĉielen rigardis
por aŭguri, kial ni ne volis kunvivi
Allogis nin nur la noktoj
kaj serenaj okuloj
allogis nin, niaj en- kaj el-spiradoj
niaj haroj plektitaj kun figroj
kaj lipoj...
Sed kiam okulojn ni malfermis
Ĝi malaperis, senrevene.

LUDO

Ni tiom ĝojis dum tuta nokto
Ho Dio! kiom ni ĝojis
Komence niaj korpoj kovris arĝenta ombro
poste kisfloroj ekfloris ore
fine la ĉielo heliĝis, tagiĝis
Niaj ĉagrenoj
la mateno kolektante pendiĝadis
je arboj en ĝardeno
Ĝuo kaj pasio kantis
himnon del`koroj
Ni ĝojis dum la tuta nokto
poste nuboj kaj pluvo, malsekĝis tero
Vi turniĝis, forlasis min, forpusis
Mi staris ŝokita kaj pensanta:
"Mi ne komprenas,
kolorojn vi elverŝas,
sed tamen malpuraj ili estas".

PREĜO

Heligu miajn pensojn
Ho! Potenco Eterna
Plenigu mian koron
per la amo ĉiela
Enverŝu je mi
Vian Forton kaj Saĝon
Permesu al mi
estis via infano

.

HIRUNDO

Hirundoj diversdirekten forflugas
je momento ili senmovaj
pro kadro de l' aparato
eternigitajn.
Sekundo.
Nuboj nudaj traboritaj per suno
Minuto.
11 de septembro
homo, simila al hirundo flugas libere
Lamentoj.
Horo.
Ĉio, ĉie, ĉiaĵo.
VIVO=sekundo, minuto, horo
Pli da malĝojo
Pli da sufero
Pli da doloro.
Krom
amo, paco, sereno.
Oni kolektu bonaĵojn
simile al poŝtmarkoj plej valoraj
ĉar depost ili
etendiĝas malluma pejzaĝo de l' duboj
Nur hazarde
ni naskiĝis
Nur hazarde
ni amas, pacas, ĝojas
Nur hazarde
cirkonstancoj daŭras
Nur hazarde
la vento taŭzas
kadron de l' pejzaĝo
Nur hazarde
mi ne estas fortranĉita branĉo de l' arbo
seka kaj senutila
Nur hazarde
mi ne estis hirundo
de la 11-a de septembro
Nur hazarde
travivaĵoj
konstruas la vivon
esencon de l' hirundo.

Aŭtuna Pluvo

Zhang Ailing

La pluvo, kiel malpeza neto teksita per arĝent-grizaj malseketaj araneaĵaj fadenoj, vualas la aŭtunan mondon. La ĉielo plumbe pezas, simila al la araneaĵ-kovrita plafono de la antikva loĝejo. La griz-blankaj nubpecoj amasiĝas sur la ĉielo kvazaŭ la blankaj kalkaĵoj defalintaj el la plafono. Ĉio troviĝas en eksterordinara prema sufokiteco sub la antikva kaj malnova tegmento. En la ĝardeno, malhele verdaj granatarboj, morusarboj kaj vinarbedoj, kiuj nur prezentas la pasintan prosperon de la somero, aspektante kiel konstru-restaĵoj de la antikva Romo, tremetas malkviete en la sibla pluvo nun, kvazaŭ dronante en rememoro pri la pasinta gloro. La koloro de herboj jam fariĝis ĉagrene palflava kaj nenie vidiĝas iom da freŝaj floretoj. La delikataj narcisoj plantitaj strie ekster la loĝeja muro, kiuj klinas sian kapon kun larmeroj en la okuloj, veas pri sia malbona sorto, lamentante, ke ili suferas de tiel mucidplenan pluvtagon post nur kelkaj sunlumaj tagoj. Nur la osmantarbo ĉe la murangulo punktas siajn branĉojn per kelkaj orflavaj valoraj burĝonoj, kiuj singardeme kaŝiĝas sub la oleverdaj ovalaj folioj, kaj rivelas iome la esperon de ekapero de nova vivo.

L pluvo falas kviete, susurante. Kiel maljuna bonzo surhavanta koloran kasajon* kun la kapo klinita kaj okuloj fermitaj, la oranĝkolora domo baptiĝas en la pluvo. La malsekaj ruĝaj brikoj, kiuj okulpike vidiĝas sangkoloraj, formas fortan kontraston kontraŭ la oleverdaj folioj de osmantarbo ĉe la muro. En la humida kaj mucida kotaĵo saltadas

malhele griza bufo, kiu estas la nura vivaĵo plena je ĝoja vigoro. La griz-flave miksita koloro sur ĝia dorso akordiĝas nuance kun la dista ĉielo preme sufoka. Pum, pum ĝi saltadas de herboj en koton, levante malhele verdajn akverojn.

La pluvo, kiel malpeza neto teksita per arĝentgrizaj araneaĵaj fadenoj, vualas la tutan mondon de la aŭtuno.

**Speco de vestaĵo, kiun bonzoj surportas dum ritaj ceremonioj.*

elĉinigis Yang Fang

Lotusfloroj en Zefiro

Vadant

EL LA VERDE AKVA MOL'

El la verde akva mol',
freŝas jen lotusa flor'。

Flirte venas ruĝ-libel',
staras sur ridonta bel'.

Por pejzaĝa elegant',
estas fiksa okupant'?

Apartenas bela flor',
Ja nur al amanta kor'.

LIBELON SENDAS KNABO

Ruĝlipoj sorĉe ridas kun fervor',
Kaj flirtas verda jup' kun lotus-odor' .
Libelon sendas knabo en hezit'
Por sondi: kiel koloras la kor'?

SUFIĈAS JAM

Kiu povus kovri el ŝi la rigardon?
Kiam lotusfloro vekiĝe ekhelas.
Kiu povus bari ĝian malfaldon?
Kiam kora fluo murmure degelas.

Ricevinte jam la okuluman aparton
Sufiĉe, Mi ne plu alian esperas
Kiu povus kovri el ŝi la rigardon?
Kiam lotusfloro vekiĝe ekhelas.

Kiam mi riĉevis la ridetan ardon,
Ĉiu turmento sin tuje forpelas.
Kiu povus bari ĝian malfaldon?
Kiam kora fluo murmure degelas.

SOLA EN SILENT'

Sub fal-suna tent',
Sola en silent'.
Vange larma spur',
Kiun kora plend'?

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊
Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: Fremdlingva Fakultato, Nanhai Kolegio de Sud-Ĉina Normala Universitato, Nanhai, Guangdong 528000, Ĉinio
Tel: (0757) 86366253 (hejme)
E-poŝto: vejdo@elerno.net
Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_